

PORTRET ■ 'DE BURGEMEESTER, DE PASTOOR EN DE KERK MOESTEN ER IN POLITIEK THEATER VAN PIEKE DASSEN AAN GELOVEN'

Manny Dassen bij een stuk van zijn muurschildering over vader Pieke. De VVV wil het geheel nog even verborgen houden. foto Johannes Timmermans

Eerbetoon in zwart-wit aan een rode rakker

Staand voor zijn muurschildering ter nagedachtenis aan zijn in april overleden vader Pieke krijgt Manny Dassen even een brok in de keel. „Ik denk dat Pieke trots zou zijn op het resultaat. Ik mis hem echt. Hij was mijn maatje.” Met zijn grote karakteristieke baard en stevige bril is Pieke van opzij vereeuwigd op de muren van de achterplaats achter het Dinghuis in hartje Maastricht. ‘Alle grote mensen zijn kinderen geweest, maar er zijn er weinig die zich dat nog herinneren’, staat in sierlijke goudkleurige letters naast hem op de wand geschreven. Het was Piekes levensmotto. Ook twee van zijn poppen ontbreken niet op de muur. De maatschappijkritische pop Trijn de Begijn/Truij Mossel die in de Poesjenellekelder gemeentebestuurders en kerkelijke autoriteiten op de hak nam, en het clowneske Narretje Notedop waarmee hij op de

Het is het ultieme eerbetoon aan Pieke Dassen: zoon Manny (48) schilderde op de muren achter het Dinghuis in Maastricht een hommage.

televisie doorbrak. De afbeelding met de grote baard sluit aan bij de tijd dat hij beroemd werd als August in *De film van Ome Willem*. Het is volgens Manny de ultieme plek voor een eerbetoon, de binnenplaats achter het gebouw waar nu de VVV Maastricht zit, maar waar Pieke van 1953 tot omstreeks 1967 het poppentheater de Poesjenellekelder had. „Als jongen heb ik hier heel wat keren op de drempel gezeten, terwijl mijn vader binnen uitverkochte voorstellingen had.” Piekes nu 48-jarige zoon is theatervormgever en kunstschilder. Manny hoefde niet lang te aarzelen toen de VVV Maastricht hem over het eerbetoon benaderde. Door de herinrichting van de VVV-verkoopruimte, was de achterplaats voor publiek toegankelijk geworden. „Als het voor een standbeeld was geweest, dan had ik geaarzeld, want dan zijn er wel meer mensen uit die tijd die een

beeld moeten krijgen, maar deze plek was mijn vader altijd heel dierbaar. Hij vond het heel erg toen de gemeente Maastricht hem in de jaren zestig uit zijn theater zette onder het mom dat het een nieuwe bestemming kreeg. In werkelijkheid gebeurde dat omdat ze hem te kritisch vonden. Pieke was een rode rakker.” Manny heeft de muurschildering in stijlvol zwart-wit uitgevoerd. „Pieke was al kleurrijk genoeg. Het was ook een tijd van tegenstellingen in zwart-wit. Pieke was een stille revolutionair. Via zijn poppen sprak hij zich uit. Burgemeester, de pastoor en de kerk moesten er in zijn politiek theater aan geloven. Maar Maastricht was nog erg behoudend, dus kwam hij in de problemen. Pieke moest zelfs eerst zijn teksten op het politiebureau laten lezen, waar ze werden gecensureerd.” Kringelende krabbels op de wand verbeelden de veelheid aan aante-

keningen van Pieke. „Pieke was altijd aan het schrijven. In schetsboekjes, op velletjes papier. Aan de hand daarvan wist hij feilloos in de karakters van zijn poppen te kruipen.” Voor Manny is het project ook een confrontatie met zijn jeugd. „Pieke was een heel leuke man en hij is nog steeds een inspiratiebron voor alles wat ik doe, maar hij heeft nooit een vaderrol op zich genomen. Pieke woonde zo ongeveer in zijn atelier en was bijna nooit thuis. Voor mij was hij eerder een vriendje bij wie ik op bezoek ging om samen te spelen. Maar ik heb daar nooit echt mee gezeten. Als ik hem zo op de muur zie, denk ik: Daar sta je toch maar mooi op, ouwe.”

DOOR JACO MEIJER

Volgende week donderdag is de onthulling van de schildering. Over enkele maanden verschijnt een boek over Pieke.